

POSTANOWIENIE

3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 3 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.S. i D.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury
w B.
o odszkodowanie,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu
Infrastruktury w B.
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z 11 grudnia 2023 r., I Ca 519/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 22 sierpnia 2023 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1b w ten tylko sposób, że kwotę 13.118,25 zł, od której należą się odsetki za opóźnienie liczone od 26 lipca 2023 r. do dnia

zapłaty, obniżył do kwoty 11.013,25 zł (punkt I); oddalił apelację w pozostałej części (punkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powodów zwrot kosztów postępowania apelacyjnego (punkt III).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany wskazał przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie wystąpiło zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniu: „Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU), jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a Prawa ochrony środowiska, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy?” przedstawionym do rozpoznania składowi siedmiu sędziów SN jako zagadnienie prawne w postanowieniu Sadu Najwyższego z 28 października 2022 r. w sprawie II CSKP 678/22. W ocenie skarżącego w sprawie zaistniała też potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, tj. art. 136 ust. 3 w związku z art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zakresie wykładni: czy na podstawie tych przepisów dopuszczalne jest tylko dochodzenie roszczeń o zwrot już poniesionych kosztów nakładów obejmujących zabezpieczenia akustyczne, czy jednak brak jest jurydycznych podstaw do oceny roszczeń o zwrot kosztów rewitalizacji akustycznej poprzez kryterium obowiązku ich faktycznego poniesienia?.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie

przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z

dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por.m.in. postanowienia z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.; z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.; z 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17, niepubl.; z 7 grudnia 2017 r., I CSK 499/17, niepubl.; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, niepubl.).

Wątpliwości skarżącego wyrażone w pytaniu mającym stanowić istotne zagadnienie prawne zostały wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 56/23 (OSNC 2024, Nr 9, poz. 86), zgodnie z którą właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w art. 135 ust. 1 p.o.ś., jednak bez związku ze szczególnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tego aktu. Ponadto sprawa wywołana powołanym przez skarżącego we wniosku zagadnieniem prawnym została również zakończona (sygn. III CZP 27/24). Stanowisko wyrażone w uchwale z 12 kwietnia 2024 r. zostało podzielone w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2025 r., II CSKP 768/22, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2025 r., II CSKP 2251/22, niepubl.). Nie jest zatem spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skoro zagadnienie sformułowane przez skarżącego zostało już w orzecznictwie rozstrzygnięte.

Nie jest również spełniona druga z powołanych przez skarżącego przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kwestia możliwości dochodzenia roszczenia wywodzonego z art. 136 ust. 3 p.o.ś. przed poniesieniem wydatków na rewitalizację akustyczną była przedmiotem nowszych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których - również z odwołaniem się do konstytucyjnej wykładni - przyjęto, że art. 136 ust. 3 p.o.ś. nie wyłącza obowiązku naprawienia szkody, jeśli konieczne prace remontowe nie zostały jeszcze wykonane, a koszty rewitalizacji akustycznej nie zostały faktycznie poniesione (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2024 r., II CSKP 555/23, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2025 r., II CSKP 289/23, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2025 r., II

CSKP 373/23, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2025 r., II CSKP 2251/22, niepubl.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważono również, że nie jest wystarczające dla skutecznego powołania się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. abstrakcyjne wskazanie na odmienne kierunki interpretacji art. 136 ust. 3 p.o.ś., w oderwaniu od specyfiki konkretnych stanów faktycznych, zwłaszcza, gdy w okolicznościach faktycznych sprawy, tak jak ma to również miejsce w niniejszej sprawie, nieruchomości położona jest w obszarze ograniczonego użytkowania wokół lotniska wojskowego, dla którego ustanowiono szereg zakazów i nakazów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2025 r., I CSK 1070/24, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2024 r., I CSK 1866/24, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[a.ł]

(K.L.)